

UZASADNIENIE

WYROKU W CAŁOŚCI

Decyzją z 12.01.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z urzędu ponownie ustalił wysokość emerytury **K. U.** przyznanej na podstawie art. 24 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) od 1.05.2015 r., od dnia, od którego byłaby podjęta wypłata emerytury tj. od 7.10.2013 r., bez dokonywania pomniejszeń o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Zakład wskazał, że podstawa obliczenia emerytury nie podlega pomniejszeniu o kwoty pobranych wcześniej emerytur, i że wysokość emerytury została obliczona od podstawy obliczenia niepomniejszonej o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Organ rentowy podał, że: podstawa obliczenia emerytury wynosi 485236 zł (54288,32 zł + (...),68), wysokość emerytury od 7.10.2013 r. wynosi 1917,93 zł. ZUS wskazał, że przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do 31.12.2020 r. w tym zmiany waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikające z załatwienia zgłoszonych wniosków. Wysokość emerytury od 1.01.2021 r. wynosi 2229,74 zł. Ponadto podniesiono, że emerytura ustalona w n/n decyzji nadal jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas pobieranej wcześniej emerytury przyznanej decyzją z dnia 8.07.2008 r., wobec czego Zakład nadal będzie kontynuował wypłatę tego świadczenia.

(decyzja k. 48 akt ZUS)

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona domagając się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez dokonanie ponownego ustalenia wysokości jej emerytury bez pomniejszania jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, przyznanych przed osiągnięciem przez odwołującą powszechnego wieku emerytalnego z uwzględnieniem wszystkich zmian wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania, w tym zmiany wynikającej z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikającej z załatwienia zgłoszonych wniosków, powołując się na art. 194i oraz art. 194j ust. 1 i 2 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

(odwołanie k. 3-7)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując zajęte stanowisko.

(odpowiedź na odwołanie k. 9)

W piśmie procesowym z 16.04.2021 r. wnioskodawczyni podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie (k. 14-15).

W piśmie procesowym z 29.04.2021 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko (k. 19).

W piśmie procesowym z 17.05.2021 r. wnioskodawczyni oświadczyła, że nie wnosi o zawieszenie n/n postępowania do czasu zakończenia sprawy III AUa 844/20 w Sądzie Apelacyjnym w Łodzi, gdyż z mocy ustawy z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, która weszła w życie 10.07.2020 r. postępowanie w w/w sprawie apelacyjnej zostanie w najbliższym czasie umorzone (k. 24).

W kolejnym piśmie procesowym z 19.05.2021 r. wnioskodawczyni w związku z umorzeniem postępowania w sprawie III AUa 844/20 z mocy prawa zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, podtrzymała swoje stanowisko dotyczące niezawieszania n/n postępowania (k. 27).

W piśmie procesowym z 20.05.2021 r. ZUS poinformował, że 13.05.2021 r. wydano zarządzenie stwierdzające umorzenie z mocy pracy postępowania w sprawie III AUa 844/20 z dniem 12.01.2021 r. (k. 32)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

K. U. urodziła się (...)

(okoliczność bezsporna)

Ubezpieczona była uprawniona do emerytury, w wieku obniżonym, na mocy decyzji z **8.07.2008 r.** (na podstawie art. 29 i 46 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z **29.10.2013 r.** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział przyznał ubezpieczonej emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego, której wysokość obliczono z zastosowaniem art. 26 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) czyli podstawę emerytury pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur. Zakład do obliczenia emerytury uwzględnił:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji 54288,32 zł
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego 430947,68 zł
- sumę kwot pobranych emerytur po uwzględnieniu kwoty wypłaconego wyrównania 108532,01 zł,
- średnie dalsze trwanie życia 253 miesięcy,
- emerytura wyniosła 1488,95 zł i została obliczona przez ZUS zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej w następujący sposób $[(...),32 + (...),68] - (...),01 / 253 = 1488,95$ zł.

Wypłata emerytury została zawieszona, gdyż korzystniejszym świadczeniem była dotychczasowa emerytura.

(decyzja k. 18 - 19 plik III akt ZUS)

W dniu **27.03.2019 r.** ubezpieczona złożyła w ZUS-ie wniosek o przeliczenie emerytury w związku z orzeczeniem TK z 6.03.2019 r. oraz wypłatę zaległego świadczenia.

(wniosek k. 40 akt ZUS)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. postanowieniem z **17.04.2019 r.** wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją z **29.10.2013 r.** dotyczącą **K. U.** na podstawie art. 149 k.p.a. z uwagi na orzeczenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją art. 25 ust 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2017 r. w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1.01.2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP.

(postanowienie k. 41 akt ZUS)

Decyzją z **30.04.2019 r.** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na skutek wniesienia skargi o wznowienie postępowania przez **K. U.** w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r., P 20/16, odmówił uchylenia decyzji z **29.10.2013 r.** i **stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa.** W uzasadnieniu ZUS wskazał, że zgodnie z art. 146 §1 k.p.a. uchylenie decyzji z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, na podstawie którego została wydana decyzja nie może nastąpić jeżeli od doręczenia decyzji upłynęło pięć lat. W takim przypadku, zgodnie z art. 151 §2 k.p.a. organ administracji publicznej ogranicza się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa. Uchylenie decyzji z **29.10.2013 r.** nie jest możliwe z uwagi na upływ 5 lat od jej doręczenia. (decyzja k. 42 plik III akt ZUS)

Sądowe postępowanie odwoławcze, wszczęte na skutek odwołania wnioskodawczyni od w/w decyzji z **30.04.2019 r.**, prowadzone przed Sądem Okręgowym w Łodzi za sygnaturą VIII U 1999/19, a następnie w postępowaniu apelacyjnym

przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi w sprawie o sygn. III AUa 844/20 uległo umorzeniu z mocy prawa na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U 2020 r., poz. 1222) z dniem wydania przez organ rentowy zaskarżonej w n/n postępowaniu decyzji z **12.01.2021** r. (okoliczności bezsporne, a nadto okoliczności znane Sądowi z urzędu: wyrok SO z 27.01.2020 r. z uzasadnieniem – dane z systemu Sędzia 2, odpis zarządzenia z 13.05.2021 k. 29)

Zaskarżoną w n/n procesie decyzją z **12.01.2021** r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z urzędu ustalił ponownie dla wnioskodawczynie wysokość emerytury, przyznanej na podstawie art. 24 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) od 1.05.2015 r., od dnia, od którego byłaby podjęta wypłata emerytury, tj. od **7.10.2013** r., bez dokonywania pomniejszeń o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Podstawa obliczenia emerytury wynosi 485236 zł (54288,32 zł + (...),68), wysokość emerytury od 7.10.2013 r. wynosi 1917,93 zł. Przy ustaleniu wysokości emerytury ZUS uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do 31.12.2020 r. w tym zmiany waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikające z załatwienia zgłoszonych wniosków. Po waloryzacji: od 1.03.2014 r. emerytura wynosi 1948,62 zł, od 1.03.2015 r. 1984,62 zł. Po przeliczeniu kapitału początkowego od 1.05.2015 r. po zmianie przepisów emerytura na dzień 1.05.2015 r. emerytura została obliczona następująco: suma składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji 54288,32 zł i zwaloryzowanego kapitału początkowego 436705,23 zł podzielona przez średnie dalsze trwanie życia 253 miesięcy wynosi 1940 zł, natomiast po waloryzacji od 1.03.2014 r. emerytura wynosi 1971,74 zł, a po waloryzacji od 1.03.2015 r. emerytura wynosi 2007,74 zł. Po kolejnych waloryzacjach emerytura wynosi od 1.03.2016 r. 2012,56 zł, od 1.03.2017 r. 2022,56 zł, od 1.03.2018 r. 2082,83 zł, od 1.03.2019 r. 2152,83 zł, od 1.03.2020 r. 2229,47 zł. Emerytura ustalona w zaskarżonej decyzji z 12.01.2021 r. nadal jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas pobieranej wcześniej emerytury przyznanej decyzją z 8.07.2008 r., wobec czego Zakład nadal będzie kontynuował wypłatę tego świadczenia. (okoliczności niesporne, a nadto decyzja k. 48 akt ZUS)

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w procesie, w szczególności w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy, w tym o dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawczynie. Podnieść należy, że stan faktyczny był co do zasady bezsporny między stronami.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie, wyrok został wydany, na podstawie art. 148¹§1 k.p.c., na posiedzeniu niejawnym. Sąd Okręgowy uznał, bowiem, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, albowiem materiał dowodowy pozwala na ustalenie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności, a stanowiska stron zostały jasno sformułowane. W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły o rozpoznanie sprawy na rozprawie w pierwszym piśmie procesowym, a złożone dotychczas pisma procesowe przez każdą ze stron dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zdaniem Sądu w przypadku, gdyby głosy stron miałyby się ograniczyć tylko do powtórzenia argumentacji zawartej w złożonych do akt sprawy pismach procesowych, to wyznaczenie rozprawy tylko w tym celu nie byłoby uzasadnione (tak wyrok SA w Gdańsku z 26.06.2018, III AUa 1815/17). Sprawa nie miała zresztą charakteru wielowątkowego, ani wymagającego wyjaśnienia twierdzeń stron, czy odniesienia się do złożonych wniosków dowodowych. Sąd Okręgowy uznał, że w tym stanie rzeczy n/n sprawa w świetle jednoznacznych stanowisk stron i zebranych dokumentów nie budziła żadnych wątpliwości (por. wyrok SA w Warszawie z 26.04.2018 r., VI ACa 1694/17).

Wstępnie wskazać należy, że kwestie, które w uzasadnieniu odwołania podnosi odwołująca, tj. równego traktowania kobiet urodzonych (...) w świetle zasad przeliczenia ich emerytur w wieku powszechnym była już przedmiotem rozpoznania Trybunału Konstytucyjnego w sprawie P 20/16 zakończonej wyrokiem z 6.03.2019 r. Wnioskodawczynie zresztą ma niewątpliwie taką świadomość, skoro sama domagając się wznowienia postępowania zakończonego prawomocną decyzją przed ZUS z 29.10.2013 r. na to właśnie orzeczenie TK powoływała się.

Przechodząc do oceny merytorycznej zasadności odwołania, Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z **art. 194i** ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 291) do ustalenia podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ubezpieczonego urodzonego w (...) r., nie stosuje się przepisu art. 25 ust. 1 b, jeżeli wniosek o przyznanie tej emerytury zgłosi w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. poz. 1222), pod warunkiem, że prawo do emerytury przed osiągnięciem wieku emerytalnego ma ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1.01.2013 r.

Z kolei, stosownie do treści **art. 194j ust. 1** ustawy emerytalnej, kwotę emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ubezpieczonemu urodzonemu w (...) r., który wcześniej pobierał emeryturę, wymienioną w **art. 25 ust. 1b**, na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r., ustala się ponownie od podstawy ustalonej z zastosowaniem art. 194i. Przeliczeniu podlega podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury (art. 194j ust. 2 ustawy emerytalnej). Do ustalenia nowej kwoty emerytury przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia (**art. 194j ust. 3 ustawy** emerytalnej). Emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje od dnia, od którego podjęto wypłatę emerytury przyznanej na podstawie art. 24, a w przypadku gdy prawo do tej emerytury było zawieszane - od dnia, od którego mogłaby być podjęta jej wypłata (**art. 194j ust. 4 ustawy** emerytalnej). Jeżeli ponownie ustalona wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 jest wyższa od wypłacanej dotychczas, emerytowi wypłaca się wyrównanie. Kwotą wyrównania stanowi różnica między sumą kwot emerytur, jakie przysługiwałyby w okresie od dnia, o którym mowa w ust. 4, do dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ich waloryzacji, a sumą kwot wypłaconych w tym okresie (**art. 194j ust. 5** ustawy emerytalnej).

Z uzasadnienia odwołania wynika, że skarżąca stoi na stanowisku, że z uwagi na ustalenie wysokości jej emerytury powszechnej decyzją z **29.10.2013** r. w oparciu o niekonstytucyjny wobec niej, jako kobiety z rocznika 1953, przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej i nie pobieranie przez nią emerytury powszechnej (świadczenie to było zawieszane), a wyłącznie emerytury wcześniejszej, należy uznać, że do skutecznego nabycia przez nią prawa do emerytury powszechnej doszło dopiero z dniem wydania zaskarżonej w n/n postępowaniu decyzji z **12.01.2021** r., co według skarżącej powinno skutkować obliczeniem wysokości jej emerytury powszechnej na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej na nowo według stanu z **12.01.2021** r., ale bez zastosowania art. 25 ust. 1 b ustawy.

Stanowisko to nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy przypomnieć, że wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury powszechnej w dn. **27.09.2013** r. Wniosek ten nie został cofnięty, przed uprawomocnieniem decyzji o przyznaniu emerytury powszechnej decyzją z **29.10.2013 r.**, a zatem wywołał on nieodwracalne skutki prawne.

Ponadto należy podkreślić, że przepis **art. 25 ust. 1b ustawy** emerytalnej nie został usunięty z porządku prawnego wobec wszystkich ubezpieczonych, a jedynie wobec osób z rocznika 1953. Do pozostałych ubezpieczonych ma on nadal zastosowanie.

Brak tym samym podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni została nierówno potraktowana w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego. Wręcz przeciwnie, art. 194j ustawy emerytalnej, wprowadził dla ubezpieczonych z rocznika 1953 wyjątek, w stosunku dla pozostałych ubezpieczonych, w postaci korzystniejszej regulacji, polegającej na wyeliminowaniu przy ustalaniu wysokości emerytury art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Wnioskodawczyni podjęła samodzielnie decyzję, składając wniosek emerytalny w dn. **27.09.2013** r., co do daty przejścia na emeryturę. Data przejścia na emeryturę decyduje o tym w jaki sposób obliczana jest wysokość świadczenia.

W realiach n/n sprawy na mocy zaskarżonej decyzji z **12.01.2021** r. na podstawie art. 194j ustawy emerytalnej z urzędu w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019r. w sprawie P 20/16 ponownie ustalono dla ubezpieczonej wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) od 1.05.2015 r., od dnia od dnia, od którego byłaby podjęta wypłata emerytury tj. od 7.10.2013 r., bez dokonywania pomniejszeń o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Wysokość emerytury nabytej wraz z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego w zaskarżonej decyzji z **12.01.2021** r. określono zatem zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 26 w/w ustawy emerytalnej, z pominięciem art. 25 ust 1 b tej ustawy, czyli podstawy emerytury nie pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur.

Stosownie bowiem do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r. w sprawie P 20/16: art. 25 ust. 1 b ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1.01.2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK-A 2019/11).

W dniu 10.07.2020 r. weszła w życie ustawa z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222; dalej także jako ustawa zmieniająca). Ustawa ta dostosowała przepisy do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r., P 20/16, wprowadzając możliwość obliczenia wysokości emerytury powszechnej bez pomniejszania podstawy jej obliczenia.

Ustawa zmieniająca w art. 1 dodała do ustawy emerytalnej art. 194i, na mocy którego osoby urodzone w (...) r., pobierające wcześniejszą emeryturę przyznaną przed 2013 r., mogą obecnie przejść na emeryturę powszechną bez pomniejszania podstawy jej obliczenia o kwoty wypłaconej dotychczas wcześniejszej emerytury. Natomiast osobom, które przeszły już z wcześniejszej emerytury na emeryturę powszechną świadczenie to zostanie przeliczone o czym z kolei stanowi przepis art. 194j ustawy emerytalnej.

Sytuacja prawna ubezpieczonej z rocznika 1953, która przeszła na emeryturę w 2013 r., **jest odmienna** od sytuacji ubezpieczonych z rocznika 1953, którzy wniosek o emeryturę złożyli zgodnie z art. 194 i ustawy emerytalnej w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222). Inna jest bowiem data przejścia na emeryturę tych osób, co ma wpływ na sposób obliczenia świadczenia. Nie jest to nierówność wobec prawa. Każdy bowiem z ubezpieczonych z rocznika 1953 r. miał prawo do samodzielnego podjęcia decyzji o tym, w jakiej dacie przejdzie na emeryturę. Dodatkowo należy zauważyć, że prawo do zabezpieczenia społecznego zostało ustalone w najwyższym hierarchicznie aktem jakim w porządku krajowym jest Konstytucja RP. W myśl art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Tym samym, z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP nie da się wyprowadzić konstytucyjnego prawa do konkretnej postaci świadczenia społecznego, a podstawą ewentualnych roszczeń osób ubiegających się o rentę, emeryturę czy inną formę zabezpieczenia społecznego mogą być przepisy ustaw (ewentualnie rozporządzeń wykonawczych wydanych w granicach upoważnienia ustawowego), regulujące szczegółowo te kwestie (tak Sąd Najwyższy - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w postanowieniu z 24.01.2019 r., I UK 4/18, L.).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że zaskarżoną decyzją z 12.01.2021 r. przeliczono świadczenie wnioskodawczyni z poszanowaniem w/w zasad czyli bez pomniejszenia podstawy emerytury wnioskodawczyni o sumę kwot pobranych emerytur. Wysokość emerytury ponownie ustalono zaskarżoną decyzją z **12.01.2021** r. na dzień **7.10.2013** r. jako równowartość kwoty będącej wynikiem sumy składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 54288,32 zł i zwaloryzowanego kapitału początkowego 430947,68 zł, podzieloną przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego czyli 253 miesięcy. Tak wyliczone świadczenie emerytalne na dzień **7.10.2013** r. bez dokonywania

dotychczas wykonywanych potrąceń oczywiście wzrosło i wyniosło 1917,93 zł (k. 48 akt ZUS), podczas gdy kwota uprzednio ustalonej emerytury decyzją z **29.10.2013** r. wynosiła 1488,95 zł (k. 18 akt ZUS).

W ocenie Sądu odwołanie jest zatem pozbawione uzasadnionych argumentów, albowiem nie ma żadnych podstaw by traktować wnioskodawczynię przy ponownym ustalaniu wysokości jej emerytury na dzień **7.10.2013** r. jako osobę, która składa wniosek o emeryturę wieku powszechnym po raz pierwszy. Podkreślić bowiem należy, że nie sposób przyjąć, że z wnioskiem ubezpieczonej z **27.09.2013** r. o emeryturę z wieku powszechnego, nie należy wiązać jakichkolwiek skutków prawnych. Wnioskodawczyni zresztą sama w późniejszym wniosku z 27.03.2019 r. domagała się przeliczenia emerytury w wieku powszechnym ustalonej decyzją z 29.10.2013 r. powołując się na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r. P 20/16 (wniosek k. 40-40 verte).

Sąd Okręgowy zważył, że zarówno w doktrynie, jak i judykaturze podkreśla się odrębność instytucji nabycia prawa do świadczenia od jego wypłaty. Zgodnie z art. 100 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Ponadto Sąd Okręgowy zważył, że Sąd Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w postanowieniu z 21.10.2020 r., I UK 377/19, przyjął, że rozpoznanie wniosku o ustalenie prawa do emerytury wymaga - o ile przepisy prawa nie stanowią inaczej - potwierdzenia tego prawa oraz jego wysokości według stanu prawnego obowiązującego w dniu złożenia wniosku.

W przypadku ubezpieczonej, realizacja przesłanek warunkujących prawo do emerytury powszechnej z art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nastąpiła z dniem **7.10.2013** r., a więc wraz z osiągnięciem przez ubezpieczoną powszechnego wieku emerytalnego. Skarżąca nabyła zatem prawo do świadczenia na podstawie przepisów obowiązujących w dniu **7.10.2013** r., dlatego też do ustalenia wysokości świadczenia stosuje się przepisy obowiązujące w tej dacie, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Takim wyjątkiem przy ustalaniu wysokości emerytury powszechnej wnioskodawczyni jest art. 194j ustawy emerytalnej, w zakresie w jakim pozwala na pominięcie stosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Okoliczność, że wypłata emerytury powszechnej została zawieszona z uwagi na to, że była świadczeniem mniej korzystnym od pobieranej emerytury wcześniejszej, nie oznacza, że ubezpieczona nie zrealizowała prawa do emerytury powszechnej.

Obecnie obowiązujący przepis art. 194j ustawy emerytalnej pozwala przy ustaleniu wysokości emerytury powszechnej wnioskodawczyni według stanu z października 2013 r. jedynie na pominięcie przy obliczeniu niekonstytucyjnego wobec niej art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, czyli nie pomniejszanie podstawy wymiaru emerytury o sumę kwot pobranych wcześniej emerytur. Wszystkie pozostałe składniki stanowiące podstawę obliczenia emerytury powszechnej pozostają niezmiennie i wynikają z decyzji z **29.10.2013** r., a dotyczy to: składek zaevidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji, zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz średniego dalszego trwania życia.

Tym samym, w dokonanej zaskarżoną decyzją z **12.01.2021** r., przeliczeniu świadczenia wnioskodawczyni, nie sposób dopatrzeć się jakichkolwiek nieprawidłowości, skoro ZUS, zgodnie z art. 194j ustawy emerytalnej, z urzędu, ponownie ustalił odwołującej wysokość emerytury powszechnej od **7.10.2013** r. tj. od dnia, od którego podjęta byłaby wypłata świadczenia. Podkreślić należy, że wysokość tej emerytury nie jest ustalana na nowo, na datę wydania zaskarżonej aktualnie decyzji z **12.01.2021** r., tak jak chce skarżąca, ale jest przeliczana, **z zastosowaniem art. 194j ustawy emerytalnej**. Przeliczeniu podlega, zatem, podstawa obliczenia emerytury, przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury z **29.10.2013** r. w kwocie stanowiącej sumę kwoty składek zaevidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącej 54288,32 zł i kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącego 430947,68 zł. Tak ustalona podstawa obliczenia emerytury, **nie została już pomniejszona** w zaskarżonej decyzji z **12.01.2021** r. o sumę kwot pobranych emerytur. Do ustalenia nowej wysokości kwoty emerytury

Zakład prawidłowo przyjął na dzień **7.10.2013** r. się średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury z **29.10.2013** r., które w przypadku wnioskodawczynie wynosi 253 miesięcy, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia. Emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje wnioskodawczynie od dnia, od którego mogłaby być podjęta wypłata emerytury - czyli od dnia **7.10.2013** r. (art. 194j ust. 4 ustawy emerytalnej). W taki właśnie prawidłowy sposób ZUS, z urzędu, ustalił ponownie wysokość emerytury wnioskodawczynie.

Reasumując - Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy prawidłowo dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczynie trafnie uznając, że spełnia ona warunki do przeliczenia z urzędu jej świadczenia zgodnie z regulacją art. 194j ustawy emerytalnej.

Mając na względzie wskazane okoliczności, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie wnioskodawczynie, jako niezasadne.

A.P.

Zarządzenie odpis uzasadnienia doręczyć wnioskodawczynie (pouczenie k 35 odwr.)